

MIŁOŚCIWAĆ (4) *vb impf*

o prawdopodobnie jasne (tak w miło-); a jasne.

inf miłościwać (2). ◇ *praes 3 pl* miłościwiają (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (dwa z niżej notowanych przykładów).

Tytułowac kogoś „miłościwym” (4) : Ktore [wszetcznice] z poftawą chodzą/ miłościwac [miłościwiac *BielSat D2*] każą/ Godnych ludzi v ftatecznych nizacz łobie wążą. *BielRozm 27; CiekPotr B3.*

miłościwac komu (2): gdy miłościwaią/ Komu/ á cicho szepcąc/ pálcem nań kiwaią. Mowiac/ to łotr pánowie *RejZwierz 83; OrzQuin K4v.*

[Szereg: »z tytułami mowic albo miłościwac«: Nie będę teraz pátrzyć ná osobę człowieczą/ áni człowiekowi tytułow wyliczac będę [*Non nunc accipiam personam viri et hominem non cognominabo*] (*marg*) Tytułowac, álbo tytuły wyliczac/ iest z tytułami mowic álbo miłościwac. (-) *BudBib Iob 32/21 (Linde).*]

Formacje współrdzenne: miłościwac; umiłościwic się.

Cf MIŁOŚCIWANIE